

Danmark og paa Island, og at der i den øvrige Del af Aaret gennem et fast Sekretariat kan findes et Centrum, hvorigennem Forbindelsen stadig kan vedligeholdes, ligesom der om fornødent ogsaa kan tages Stilling til foreliggende Spørgsmaal af alle Nævnets Medlemmer gennem skriftlig eller telegrafisk Meningsudveksling. Ogsaa privat indbragte Lovforslag vil paa den Maade kunne gøres til Genstand for Forhandling, inden de eventuelt ophøjes til Lov.

Medundertegnede *Samuelsen* vilde have sat megen Pris paa, om Forbundsloven havde sikret danske Statsborgeres Ret til Fiskeri paa Islands Sømraade udover 1940, da denne Ret har en overordentlig Betydning for Færøerne. Naar jeg ikke har stillet Ændringsforslag i saa Henseende, er det ud fra den Betragtning, at det fra Statsministerens Side er fremhævet, at Forandringer i Forslaget vilde sætte Forbundsloven i Fare. Imidlertid maa jeg indstændig fremhæve Spørgsmaalets Betydning for Færøerne og opfordre Regeringen til ved først forekommende gunstige Lejlighed at forhandle med Island om en Ordning, som sikrer mine Landsmænd paa Færøerne denne Ret ogsaa ud over 1940.

Et *Mindretal* (Johan Knudsen og Axel Møller) kan ikke tiltræde det foreliggende Forslag.

Hvad for det første angaar Lovforslagets Behandling i Rigsdagen, deler vi ganske den Opfattelse, som er gjort gældende af det islandske Suverænetetsudvalgs Mindretal, hvis Betænkning er aftrykt som Bilag til nærværende Betænkning, og hvori det hedder:

„I § 20 foreslaas det, at Overenskomsten træder i Kraft den 1. December d. A. Denne Bestemmelse er ganske ufor- svarlig.

De fleste Mennesker er omtrent ukendte med Sagen. Man kan sige, at Folk lige akkurat har faaet kastet et Blik paa den ene Side af Sagen. Men det er en Selvfølge, at Folk maa have fuld Ro og til-

strækkelig Tid til at overveje en saa stor Sag, der vil være bestemmende for Folkets Skæbne i mange Menneskealdrer. Man maa lægge saa meget des større Vægt derpaa, som Folket er forhindret i at gøre sig bekendt med Forhandlingsudvalgenes Protokoller og Dokumenter.

Overhovedet er det forkert og ikke rigtig sømmeligt at haspe en saadan Sag af i Løbet af kort Tid.“

Kan dette siges om Sagens Behandling paa Island, gælder det saa meget mere i Danmark. Som det oplyses i Suverænetetsudvalgets Betænkning, konfereerede de islandske Delegerede stadig med Altingets Partier, med begge Altingets Suverænetetsudvalg og med Regeringen, ligesom Statsforbindelsen mellem Island og Danmark tidligere Gang paa Gang er blevet debatteret paa Altinget. I Modsætning hertil har der hverken nu eller tidligere været givet den danske Rigsdag Lejlighed til at drøfte derhenhørende Spørgsmaal paa Tinge, saa lidt som Rigsdagen har haft Lejlighed til at følge Forhandlingerne paa Island eller øve Indflydelse paa dem eller paa det foreliggende Lovforslags Affattelse. Først efter nærværende Udvalgs Nedsættelse er Protokollen over de paa Island førte Forhandlinger og det islandske Altings Suverænetetsudvalgs Betænkning blevet fremskaffet og gjort tilgængelige.

Hvad dernæst selve Lovforslagets Indhold angaar, maa vi henholde os til de af os ved Sagens første Behandling fremsatte Udtalelser.

Mindretallet fastholder, at i hvert Tilfælde Lovforslagets § 2 og § 6 i den nuværende Affattelse er uforenelige med Grundloven.

Naar det af den fungerende Statsminister ved Fremsættelsen af Lovforslaget om at sende en Delegation til Reykjavik for at forhandle med Altinget om Danmarks og Islands fremtidige Stilling blev udtalt, at man vilde gaa til denne Forhandling „for at styrke, fæstne Forbindelsen indenfor Rigets Dele“, maa vi hævde, at Resultatet er blevet modsat det